Dimarts Sant

Text de l'Evangeli (*Jn* 13,21-33.36-38): En aquell temps, mentre Jesús era a taula amb els seus deixebles, es contorbà en el seu esperit, i declarà i digué: «En veritat, en veritat us ho dic: un de vosaltres em trairà». Els deixebles es miraven els uns als altres, no sabent a qui es referia. Estava reclinat sobre el si de Jesús un dels seus deixebles, el qui Jesús estimava. Simó Pere feu senyal a aquest perquè preguntés qui era aquell de qui parlava. Ell, inclinant-se sobre el pit de Jesús, li diu: «Senyor, qui és?». Jesús respon: «És aquell per a qui jo sucaré un bocí i l'hi donaré». I havent sucat aquell bocí, el dona a Judes, [fill] de Simó Iscariot. I després del bocí entrà en ell Satanàs. I li diu Jesús: «Allò que fas, fes-ho més de pressa». Però cap dels qui eren a taula entengué per què li ho havia dit. I és que alguns pensaven que, com que Judes tenia la bossa, Jesús li havia dit: «Compra el que ens calgui per al dia de la festa», o perquè donés alguna cosa als pobres. I ell, havent pres el bocí, sortí immediatament. I era de nit.

I després d'haver sortit, diu Jesús: «Ara és glorificat el Fill de l'home, i Déu és glorificat en ell. Si Déu és glorificat en ell, també Déu el glorificarà a ell en ell mateix, i el glorificarà ben aviat.

Fillets, encara estic una mica amb vosaltres. Em cercareu i, com ho vaig dir als jueus: on jo vaig, vosaltres no hi podeu venir. També a vosaltres us ho dic ara.

Li diu Simó Pere: «Senyor, on vas?». Respon Jesús: «Allà on jo vaig no pots seguir-me ara, em seguiràs després». Li diu Pere: «Senyor, per què no et puc seguir ara? La meva vida donaré per tu». Respon Jesús: «¿La teva vida donaràs per mi? En veritat, en veritat et dic: no cantarà el gall abans que no m'hagis negat tres vegades».

© Albada Editorial / evangeli.net

«I era de nit»

Abbé Jean GOTTIGNY
(Bruxelles, Bèlgica)

Avui, Dimarts Sant, la litúrgia posa l'accent sobre el drama que és a punt de desenvolupar-se i que conclourà amb la crucifixió del Divendres Sant. Judes, «havent pres el bocí, sortí immediatament. I era de nit» (Jn 13,30). Sempre és de nit quan hom s'allunya del que és la «Llum resplendor de la Llum, Déu veritable nascut del Déu veritable» (Símbol de Nicea-Constantinoble).

El pecador és el qui gira l'esquena vers el Senyor per tal de gravitar al voltant de les coses creades, sense referir-les al seu Creador. Sant Agustí descriu el pecat com «un amor a si mateix fins al menyspreu de Déu». Una traïció, en definitiva. Una prevaricació, fruit de «l'arrogància amb què volem emancipar-nos de Déu i no ser res més que nosaltres mateixos; l'arrogància per la qual creiem no tenir necessitat de l'amor etern, sinó que desitgem dominar la nostra vida per nosaltres mateixos» (Benet XVI). Hom pot comprendre que Jesús, aquella nit, es contorbés interiorment (cf. Jn 13,21).

Sortosament, el pecat no és la darrera paraula. L'última paraula és la misericòrdia de Déu. Aquesta, però, suposa un “canvi” per part nostra. Una inversió de la situació que consisteix a desprendre's de les criatures per a vincular-se a Déu, i retrobar així l'autèntica llibertat. Nogensmenys, no hem d'esperar a esdevenir fastiguejats per les falses llibertats per a convertir-nos a Déu. Tal com denunciava el pare jesuïta Bourdaloue, «voldríem convertir-nos quan estiguéssim cansats del món o, millor dit, quan el món s'hagués cansat de nosaltres». Siguem més diligents. Decidim-nos ara mateix. La Setmana Santa és l'ocasió propícia. A la Creu, Crist estén els seus braços a tothom. Ningú n'és exclòs. Tot lladre penedit té lloc al paradís. Això sí, a condició de canviar de vida i de reparar, com el de l'Evangeli: «Nosaltres, ben cert, [el rebem] justament, ja que rebem el que mereixen els nostres fets! Però aquest no ha fet cap mal» (Lc 23,41).

Pensaments per a l'Evangeli d'avui

- «Per a mi és millor morir en Jesucrist que ser rei dels termes de la terra. Vull Aquell que va morir per nosaltres; vull Aquell que va ressuscitar per nosaltres... Permeteu-me ser imitador de la passió del meu Déu» (Sant Ignasi d’Antioquia)

- «El Cenacle ens recorda la comunió, la fraternitat, l’harmonia, la pau entre nosaltres. Quant amor, quant de bé ha brollat del Cenacle! Quanta caritat ha sortit d’aquí! Tots els sants han begut d’aquí» (Francesc)

- «En la passió, on la misericòrdia del Crist el va vèncer, és allí on el pecat mostra sobretot la seva violència múltiple: incredulitat, odi assassí, rebuig i mofes (...). Però, en aquella mateixa hora de les tenebres i del Príncep d’aquest món, el sacrifici del Crist esdevé secretament la font inesgotable d’on brollarà el perdó dels nostres pecats» (Catecisme de l’Església Catòlica, nº 1.851)

Altres comentaris

«Ara és glorificat el Fill de l'home, i Déu és glorificat en ell»

Mn. Lluís ROQUÉ i Roqué
(Manresa, Barcelona, Espanya)

Avui contemplem Jesús en la foscor dels dies de la passió, foscor que conclourà en exclamar: «Tot s'havia acomplert» (Jn 19,30); a partir d'aquest moment serà quan s'encendrà la llum de Pasqua. En la nit lluminosa de Pasqua —en contraposició amb la nit fosca de la vigília de la mort— es faran realitat les paraules de Jesús: «Ara és glorificat el Fill de l'home, i Déu és glorificat en ell» (Jn 13,31). Podem dir que cada pas de Jesús és un pas de mort a Vida i té un caràcter pasqual, manifestat en una actitud d'obediència total al Pare: «Vinc a fer la vostra voluntat» (He 10,9), actitud corroborada amb paraules, gestos i obres que van obrint el camí de la seva glorificació com a Fill de Déu.

Contemplem també avui la figura de Judes, l'apòstol traïdor. Judes porta en el cor una mala intenció que mira de dissimular; igualment, procura encobrir amb hipocresia l'avarícia que el domina i l'encega, malgrat que té tan a prop seu el qui és la Llum del món. Tot i estar envoltat de Llum i de despreniment exemplar, per a Judes «I era de nit» (Jn 13,30): trenta monedes de plata, "l'excrement del diable" —com qualifica Papini el diner— el van enlluernar i emmordassar. Emportat per l'avarícia, va trair i vendre Jesús, el més preuat dels homes; però, Judes va experimentar també la desesperació, ja que els diners no ho són tot i poden arribar a esclavitzar.

Finalment, considerem Pere amb atenció i devoció. Tot en ell és bona voluntat, amor, generositat, naturalitat, noblesa... És el contrapunt de Judes. És cert que va negar Jesús, però no ho va fer per mala intenció, sinó per covardia i feblesa humana. «El va negar per tercera vegada, i mirant-lo Jesucrist, immediatament va plorar, i va plorar amargament» (Sant Ambròs). El penediment de Pere fou sincer i manifestà el seu dolor ple d'amor. Per això, després Jesús el va reafirmar en la vocació i en la missió que li havia preparat.